

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς καὶ τὰ ἑξῆς παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 25 Μαΐου 1896

Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 20

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια ἴδε σελ. 145)

Ἡ κυρία Κασκαμπέλ δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν της.

— Λοιπὸν, Κορνηλία;

— Ὁχι, Καίσαρ!

— Δὲν θέλεις νὰ παλέψῃς μὲ τοὺς ἀγριανθρώπους αὐτοὺς καὶ νὰ σώσῃς τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας;

— Δὲν θά τὴν σώσω, ἤρκέσθη νὰ παντῆσθαι ἡ Κορνηλία. Ἄφῃσέ με ἐμένα.

Ἐχω τὴν ιδέαν μου!

Ὅταν ἡ θαυμαστὴ αὐτὴ γυνὴ « εἶχε τὴν ιδέαν της » τὸ καλλίτερον ἦτο νὰ τὴν ἀφίγη κανεὶς νὰ τὴν ἐκτελῇ χωρὶς ἀντιλογίας. Καὶ ἐκείνη δὲν ἡσθάνθη ὀλιγώτερον τοῦ συζύγου της τὴν ταπεινωσιν ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῶν Ἰνδῶν καὶ βεβαίως ἡτοιμάζετο νὰ τοὺς παίξῃ κανένα ἀσχημο παιγνίδι.

Τῷ ὄντι ἡ Κορνηλία ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Εὐδρομον Οἰκίαν ἀφήσασα τὸν σύζυγόν της ἀνήσυχον, μ' ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὴν εὐφυίαν καὶ εἰς τὴν ἐφευρετικότητά της συζύγου του.

Μετὰ δύο λεπτὰ ἡ κυρία Κασκαμπέλ ἐπανῆλθε καὶ ἐκάθησεν ἀπέναντι τοῦ ἰνδικοῦ θιάσου. Ἀποταθεῖσα δὲ πρὸς τὸν ἀνώτερον τῶν πρακτόρων τοῦ Γιουκῶν, τὸν παρεκάλεσε νὰ διερμηνεύσῃ πρὸς τὸ πλῆθος ὅσα ἐμελλε νὰ εἴπῃ.

Καὶ ἰδοὺ τί μετεφράσθη κατὰ λέξιν εἰς καθαρὰν ἀλασκανικὴν γλῶσσαν:

« Ἰνδοὶ καὶ ἰνδαί, ἐπεδείξατε κατὰ τὰ ἀθλητικὰ καὶ ἀκροβατικὰ αὐτὰ γυμνάσματα ἔκτακτον τέχνην καὶ ἐπίδοσιν ἀξίαν ἀμοιβῆς, καὶ τὴν ἀμοιβὴν αὐτὴν ἐγὼ θὰ σας τὴν προσφέρω... »

Σιγὴ καὶ προσοχὴ ζωηρὰ ἐκ μέρους τῆς ὀμηγύρεως.

« Βλέπετε τὰς χεῖράς μου; ἐξηκολούθησεν ἡ Κορνηλία. Τὰς ἐθλίψαν πλέον ἢ ἅπαξ τὰ ἐξοχώτερα πρόσωπα τοῦ παλαιοῦ κόσμου, οἱ ἰσχυρότεροι ἡ-

γεμόνες τῆς Εὐρώπης. Λοιπὸν, αἱ χεῖρες αὐταὶ σὰς ἀνήκουν!.. Ἰνδοὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἔλθετε νὰ τὰς θλίψετε, ἔλθετε νὰ τὰς ἀσπασθῆτε! »

Οἱ ἰθαγενεῖς ἔσπευσάν εἰς τὴν πρόσκλησιν προθύμως. Νεαρὸς Τανανὰς προσῆλθε πρῶτος καὶ ἐθλίψε τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν ὡς δείγμα τιμῆς τῷ ἔτεινεν ἡ Κορνηλία.

Ἀλλὰ βίαιος κλονισμὸς συνέστρεψε τὸ σῶμά του καὶ τὸν ἔκαμε νὰ κραυγᾷ ἰσχυρῶς.

« Ἀ, Κορνηλία! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ, σ' ἐννοῶ καὶ σε θαυμάζω! »

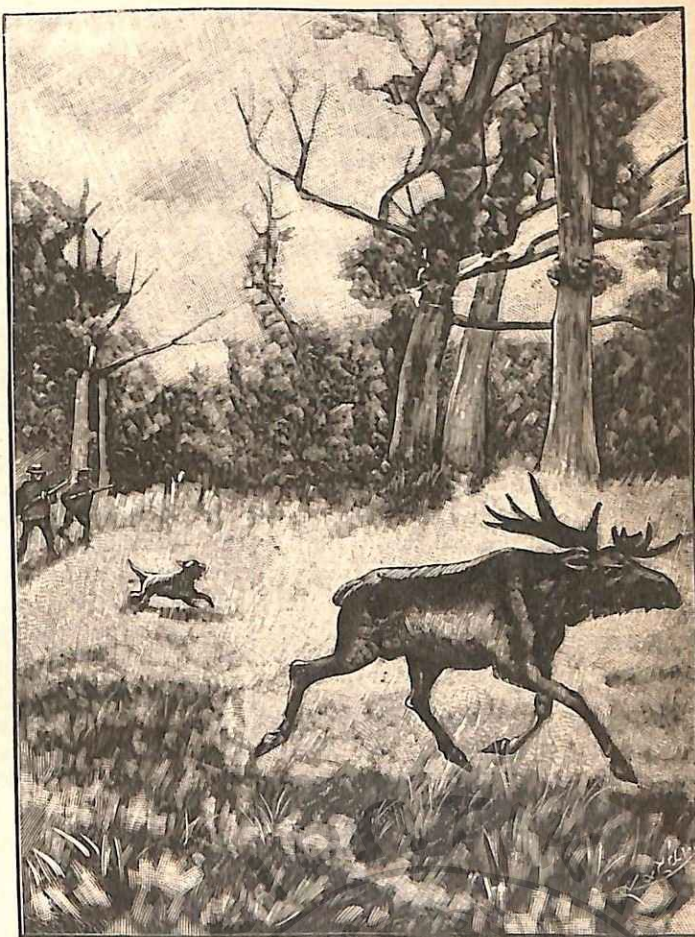
Ὁ Σέργιος, ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Μακρολέλεκας ἐγελοῦσαν μέχρι λιποθυμίας.

« Ἄλλος! ἀνέκραξεν ἡ Κορνηλία, μὲ τὰς χεῖρας τεταμένας πρὸς τὴν ὀμηγύριν. Ἄλλος! »

Οἱ Ἰνδοὶ τώρα ἐδίσταζον νομίζοντες ὅτι εἶχαν νὰ κάμουν μὲ φαινόμενον ὑπερφυσικόν.

Ἐν τούτοις ὁ Τυχῆς το ἀπεφάσισεν. Ἐβάδισε βραδέως πρὸς τὴν Κορνηλίαν, ἐσταμάτησε δύο βήματα πρὸ αὐτῆς καὶ τὴν ἐκύτταξε, ὡσεὶ θέλων νὰ λάβῃ θάρρος.

« Ἐμπρός, γέροντά μου, τῷ ἐφώνησεν ὁ Κασκαμπέλ. Ἐμπρός, κάμε θάρρος! Φίλησε τὴν χεῖρα τῆς κ. Κασκαμπέλ!

«Τὸ κυνήγιον τοῦ τάρανδου». (Σελ. 155, στήλ. 6'.)

Ὁ Τυχῆς ἤγγισε μόλις τοὺς δακτύλους τῆς Κορνηλίας.

Ὁ νέος κλονισμὸς ἦτο τόσῳ βίαιος, ὥστε ὁ Τυχῆς ἀνετράπη καὶ κατέπεσεν οὐρλιάζων, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τῶν θεατῶν. Ἄν ἐγγίζοντες μόνον τὴν χεῖρά της ἐκλονίζοντο τόσο πολύ, τί θὰ ἐπάθονον ἂν ἐτόλμων ἑξαφνα καὶ νὰ τὴν ἀσπασθοῦν.

Καὶ ὅμως εὐρέθη ἓνας τολμηρὸς, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ ριφοκινδυνεύσῃ. Ἦτο ὁ μάγος Φίρ-Φού. Αὐτὸς δὲν ἐφοβεῖτο τίποτε, οὔτε θαῦμα οὔτε ἑξαῦμα! Ἦλθε λοιπὸν καὶ ἐστάθη ἀπέναντι τῆς Κορνηλίας. Εἶτα ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὰς

προτροπὰς τῶν ἰθαγενῶν, ἔκυψε καὶ ἠσπάσθη τὴν χεῖρά της.

Αὐτὴν τὴν φορὰν σειρὰ κλονισμῶν ἐπηκολούθησεν. Οὕτως ὥστε ὁ θαυματοποιὸς μετεβλήθη εἰς ἀκροβάτην. Μετὰ δύο ἄλλα τόσον κινδυνώδη ὅσον καὶ ἀκούσια, ἦλθε πάλιν καὶ ἔπεσε ἐν τῷ μέσῳ τῶν καταπλήκτων συμπατριωτῶν του!

Ἐν τούτοις τὸ θαῦμα ἦτο ἀπλόου-στατον. Οἱ κλονισμοὶ ἐκείνοι προήρχοντο ἀπὸ μικρὰν ἠλεκτρικὴν στήλην, τὴν ὁποῖαν ἡ Κορνηλία εἶχε κρυμμένην εἰς τὸ θυλάκιόν της. Ναί, ἀπὸ μίαν φορὴν τὴν ἠλεκτρικὴν στήλην, ἡ ὁποία τὴν ἐχρησίμευε διὰ νὰ μεταβάλλεται εἰς «ἠλεκτρικὴν γυναῖκα»!

«Ἄ! γυναῖκα! γυναῖκα! ἀνέκρα-ξεν ὁ Κασκαμπέλ θλίβων τὴν Κορνη-λίαν εἰς τὰς ἀγκάλας του, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε, διότι ἐννοεῖται ὅτι ἡ σύ-ζυγός του δὲν ἐθλίβεν αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ κομδίον τῆς ἠλεκτρικῆς στήλης. Ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας ἐσώθη!

— Διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ! προσέθεσεν ὁ Σέργιος.

Τῷ ὄντι, ἡ ἐκπληξὶς τῶν ἀγρίων δὲν περιγράφεται! Τὶ νὰ ἐφρατάζοντο ἀρά γε διὰ τὴν γυναῖκα αὐτὴν τὴν θαυμα-στήν, ἡ ὁποία εἶχε τὸν κεραυνὸν εἰς τὴν διάθεσίν της! Νὰ σε κεραυνοβολῇ μόλις της πιάσῃ τὸ χεῖρ! Ἄ, βέβαια δὲν ἤμ-ποροῦσε νὰ εἶνε ἄλλη παρ' αὐτὴ ἡ σύν-τροφος τοῦ Μεγάλου Πνεύματος, ἥτις ἠδύοκῃσε νὰ κατέλθῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν γῆν καὶ νὰ ὑπανδρευθῇ εἰς δεῦτερον γά-μον τὸν Κασκαμπέλ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΑΠΟ ΓΙΟΥΚΩΝ ΕΙΣ ΠΟΡΤ-ΚΛΑΡΑΝΣ.

Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας, καθ' ἣν ἐδόθη ἡ ἀξιωματικὴ ἐκείνην παράστασις, εἰς συνδιάσκεψιν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἔλαβε μέρος ὅλη ἡ οἰκογένεια, ἀπεφασίσθη ν' ἀναχωρήσουν τὴν ἐπιούσαν.

Ἦτο φανερόν — ἐσκέπτετο εὐλόγως ὁ Κασκαμπέλ, — ὅτι ἂν ἤθελε νὰ ἐνισχύσῃ τὸ προσωπικὸν τοῦ θιάσου του διὰ τῆς προσλήψεως νέων μελῶν, θὰ εὕρισκετο μὰ τὴν ἀλήθειαν εἰς ἀμηχανίαν ποῖον νὰ προτιμῇ ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς ἐκείνους τῆς Ἀλάσκας. Μολονότι ἐπληγώθη ἡ καλλιτεχνικὴ του φιλαυτία, δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι οἱ Ἰνδοὶ ἐκείνοι ἐπέδιδον θαυμασίως εἰς τὰ ἀκροβατικά. Ἐῖτε ὡς ἀθληταί, εῖτε ὡς ἀκροβάται, εῖτε ὡς ταχυδακτυλουργοί, εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ διέπρεπον καὶ θὰ ἐθαυμάζοντο εἰς οἰονδήποτε μέρος τοῦ κόσμου. Κατὰ μέγα μέρος τοῦτο ὀφείλετο εἰς τὴν ἐξάσκησιν, ἀλλὰ βεβαίως τὸ περισ-σότερον ὀφείλετο εἰς τὴν φύσιν, ἡ ὁποία τοὺς ἐπλάσεν ἰσχυροὺς, εὐκι-νήτους, ἐπιδεξιούς. Ἄδικον θὰ ἦτο ν' ἀρνηθῇ κανεὶς ὅτι ἐφάνησαν ἐφάμιλ-λοι τῶν Κασκαμπέλ! Εὐτυχῶς, χάρις

εἰς τὴν ἐφευρετικότητά της «βασιλί-σης τῶν ἠλεκτρικῶν γυναικῶν», τὴν τελικὴν νίκην κατήγαγεν ἡ οἰκογένεια.

Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι καὶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Γιουκῶν — ἀπλοῖκοι ἄνθρωποι ὡς ἐπι-τοπλεῖστον καὶ ἀρκετὰ ἀμαθεῖς, — δὲν ἐ-ξεπλάγησαν ὀλιγώτερον τὴν ἰθαγενῶν ἀπὸ τὰ διαδραματισθέντα ἐνώπιόν των. Ὅπως δὴ ποτε ἐλήφθη φροντίς νὰ μὴ τοῖς ἀποκαλυφθῇ τὸ μυστικόν, διὰ νὰ μείνῃ μὲ ὅλην τὴν αἰγλήν της ἡ Κορνη-λία. Ὡς ἐκ τούτου, τὴν ἐπομένῃ, ὅταν ἦλθον κατὰ τὸ σῶνθηες νὰ τὴν ἐπισκε-φθοῦν, δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὴν πλησιά-σουν καὶ πολὺ, πολὺ δὲ περισσότερον ἐφυλάγησαν νὰ θλίψουν τὴν χεῖρά της, μὴ δὲ τοῦ Τυχῆ καὶ τοῦ θαυματοποιοῦ ἐξαιρουμένων.

Αἱ προετοιμασίαι διὰ τὴν ἀναχώρησιν ἐτελείωσαν, ὁ Κασκαμπέλ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἀπεχαιρέτισαν τοὺς κατοίκους τοῦ Γιουκῶν, ἰθαγενεῖς καὶ ξένους, καὶ ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία, μετὰ τὴν πο-λυήμερον ἐκείνην ἀνάπαυσιν, ἐξεκίνησε τέλος τὴν 6 Αὐγούστου, λίαν πρωΐ, δι-ευθυνθεῖσα πρὸς δυσμὰς κατὰ μῆκος τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ κύριος Σέργιος καὶ ὁ Γιάννης εἶχον μελετήσει ἐπισταμένως τὸν χά-ρτην, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν εἰδικῶν πληρο-φοριῶν, τὰς ὁποίας τοῖς παρεῖχεν ἡ νεαρά Ἰνδὴ. Ἡ Καγέττη ἐγνώριζε τὰ περισσότερα χωρὶς, ἀπὸ τὰ ὁποία ἔπρεπε νὰ περάσουν, καὶ ἐβεβαίω ὅτι οὐδὲν ποτάμιον ἀνέκοπτε σοβαρῶς τὴν πορείαν τῆς Εὐδρόμοις Οἰκίας.

Ἀλλως τε δὲν ἐπρόκειτο ἀκόμη νὰ ἐξεέλθουν ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ Γιουκῶν. Θὰ ἐβάδιζον κατὰ μῆκος τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ ποταμοῦ μέχρι τοῦ σταθμοῦ τοῦ Νέλου, θὰ διήρχοντο διὰ τοῦ χωρίου Νυκλακαγέττη, ἐκεῖθεν δὲ μέχρι τοῦ φρουρίου Νουλάτου, ἡ ἀπόστασις ἦτο ὀγδοήκοντα λευγῶν. Ἡ ἀμαξία τότε θὰ ἄφινε τὸν ποταμὸν Γιουκῶν, διὰ νὰ διευ-θυνθῇ κατ' εὐθεῖαν πρὸς δυσμὰς.

Ὁ καιρὸς ἐξηκολούθει νὰ εἶνε εὐνοϊ-κός, αἱ ἡμέραι θερμαί, ἂν καὶ τὴν νό-κτα παρετηρεῖτο σημαντικὴ κατὰπτωσις τῆς θερμοκρασίας. Οὕτως, ἂνευ ἀπρο-όπτων καθυστερήσεων, ὁ Κασκαμπέλ ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἐφθάνεν εἰς τὸ Πορτ-Κλαράνς, προτοῦ νὰ ἐπισσυνωρεύσῃ ὁ χειμὼν ἀνυπερβλήτα ἐμπόδια ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του.

Ἦσως θ' ἀπορήσῃ τις ὅτι παρόμοιον ταξίδιον ἐξετελεῖτο ὑπὸ τόσον εὐνοϊ-κούς ὁρους. Ἄλλ' οὕτω συμβαίνει εἰς τὰς πεδινὰς χώρας, ὅταν ἡ ὥρα τοῦ ἔτους, ἡ διάρκεια τῆς ἡμέρας, ἡ γλυ-κύτης τοῦ κλίματος εὐνοοῦσι τοὺς τα-ξιδιώτας. Ἀλλὰ βεβαίως δὲν θὰ συνέ-βαινε τὸ ἴδιον καὶ πέραν τοῦ Βερίγγειου Πορθμοῦ, ὅπου αἱ σιβηριαναὶ στέπαι ἐκτείνονται ἀπέραντοι καὶ χιονοσκεπείς.

Μίαν ἐσπέραν ἐνῶ συνωμίλουν περὶ τῶν κινδύνων τοῦ μέλλοντος,

«Ὡ, θὰ τὰ βγάλουμε πέρα, ἀνέ-κραξεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Ἐλπίζω, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέρ-γιος. Ἀλλὰ τὸ μόνον πού σας συμ-βουλεύω εἶνε, ὅταν θὰ πατήσετε τὸ σι-βηρικὸν ἔδαφος, νὰ διευθυνθῇτε ἀμέσως νοτιοδυτικά, διὰ νὰ φθάσετε εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη, ὅπου ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία θὰ ὑποφέρει ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸ ψῦχος.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς σκοπεύομεν νὰ κά-μωμεν, κύριε Σέργιε, ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης.

— Καὶ τοῦτο εἶνε τόσῳ μάλλον εὐκολον, φίλοι μου, καθ' ὅσον δὲν εἶνε διόλου ἐπιφοβεῖ οἱ Σιβηριανοί, ἐκτός ἂν... καθὼς θὰ ἔλεγεν ὁ Μακρολέλε-κας, ἐμπέση κανεὶς εἰς τὰς φυλάς τῆς βορείου ἀκτῆς. Ὅπως δὴ ποτε ὁ μεγα-λῆτερός σας ἐχθρὸς θὰ εἶνε τὸ ψῦχος.

— Τὸ ἡξέυρομεν καὶ ἔχομεν λάβῃ τὰ μέτρα μας, κύριε Σέργιε! εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ. Θὰ κάμωμεν καλὸ ταξίδι. Ἡ μόνη μας λύπη εἶνε ὅτι δὲν θὰ ἐ-ξακολουθήσωμεν τὸ ταξίδι μαζί.

— Ὡ, ναί, καὶ μεγάλη λύπη, εἶπεν ὁ Γιάννης!

Ὁ Σέργιος ἐγνώριζε καλῶς πόσον ἡ οἰκογένεια ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ ἀφωσιωμένη, καὶ ἠσθάνετο ὅτι τὴν ἡγάπα πολὺ. Καὶ ἐφ' ὅσον παρήρχοντο αἱ ἡμέραι, ἐν τῇ στενῇ ἐκείνῃ σχέσει, ὁ δεσμὸς τῆς ἀγάπης με-ταξὺ τῆς οἰκογενείας καὶ αὐτοῦ συνεσφίγ-γετο περισσότερον. Ὁ χωρισμὸς θὰ ἦτο λυπηρὸς. Ἀρὰ γε θὰ ἐπανεβλέποντο ἄλ-λην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν των; Ἐκτός τούτου ὁ Σέργιος θὰ παρελάμβανε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν Καγέττην, εἶχε δ' ἐν-νόησιν τὴν ζωὴν συμπαθείαν, τὴν ὁποῖαν ἠσθάνετο πρὸς τὴν νεαρὰν Ἰν-δὴν ὁ Γιάννης. Ἀρὰ γέ το εἶχεν ἐν-νόησιν καὶ ὁ Κασκαμπέλ; Ὁ κύριος Σέργιος δὲν ἦτο βέβαιος, καὶ δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ τῇ ὁμιλήσῃ περὶ τούτου, ὅπως καὶ εἰς τὴν Κορνηλίαν. Πρὸς τί νὰ κάμῃ λόγον; Ἀλλο μέλλον ἐπερίμενε τὴν θετὴν θυγατέρα τοῦ κυρίου Σεργίου, ὁ δὲ πτωχὸς Γιάννης ἐξηκολούθει νὰ τρέφῃ ἐλπίδας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἠδύνατο ποτὲ νὰ πραγματοποιηθοῦν.

Καὶ τὸ ταξίδιον ἐξηκολούθει χωρὶς μεγάλα προσκόμματα, χωρὶς μεγάλον κόπον. Θὰ ἐφθάναν εἰς τὸ Πορτ-Κλα-ράνς πρὶν ἢ ὁ χειμὼν ἤθελε παγώσῃ τὸν Βερίγγειον Πορθμὸν καὶ ἐκεῖ θ' ἀνεπαύ-οντο ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον. Διὰ τοῦτο οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀνάγκη νὰ καταπο-νῶνται οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῷα δι' ἐσ-πευσμένης πορείας.

Ὅπως δὴ ποτε ἡ ὁδὸς των δὲν ἦτο ἐστρωμένη διὰ ῥόδων καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἐντελῶς ἡσυχοὶ καὶ ἀμέριμοι. Ἄν ἐξαφνα ἐπληγόνετο ἡ ἀρρωστοῦσα κανὲν ἄλογον, ἂν ἐθραύετο κανένας τρα-

χός, ἰδοὺ εὐθὺς ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία εἰς δεινὴν ἀμηχανίαν. Διὰ τοῦτο τοῖς ἐπε-βάλλετο μεγάλῃ προσοχῇ καὶ φρόνησις.

Κατὰ τὰς τρεῖς πρώτας ἡμέρας ἡ ἀμαξία δὲν ἐπαυσε ἀκολουθοῦσα τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ, τὸν διευθυνόμενον πρὸς δυσμὰς. Ἀλλ' ὅταν ἤρχισεν οὗτος νὰ παρεκλίνει πρὸς νότον, ἐκρίθη καλὸν νὰ μείνῃ ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ ἐξηκοστοῦ πέμπτου παραλλήλου. (Τὸ πλάτος τοῦ Δρουθάιμ ἐν Νορβηγίᾳ).

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὁ ποταμὸς ἔρρεε μὲ πολλοὺς ἐλιγμούς, καὶ ἡ κοιλάς ἐστένευεν ἐπαισθητῶς, πλαιοσιμένη ὑπὸ χαμηλῶν γηλόφων, οἱ ὁποῖοι ὠμοῖζον μὲ ὀχυρώματα. Ὑπῆρχε κάποια δυσκο-λία νὰ ἐξεέλθουν ἀπὸ τοὺς διαιδάλους ἐ-κείνους καὶ ἔλαβον ὅλας τὰς προφυ-λάξεις διὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ ἐνδεχόμενον δυστύχημα. Ἐξεφόρτωναν ἐν μέρει τὴν ἀμαξίαν εἰς τὰ δύσβατα μέρη καὶ τὴν ἐβοήθουν διὰ τῶν χειρῶν, ὅπως ἠδύνατο.

— Προσοχή, παιδιὰ! ἔλεγεν ὁ Κε-σκαμπέλ! οἱ ἀμαξιοποιοὶ δὲν εἶνε ἀρθο-νοί! εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, καὶ τί θὰ γίνωμεν! Ὑπῆρχον ἀκόμη καὶ μερικά ππρα-ποτάμια, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ διέλθουν. Εὐτυχῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ ἱδωρ των ἦτο ἀρκετὸ ἀβαθεὲς καὶ δὲν ἐδυσκολεῖτο τὴν εὐρύνει τὰ ῥιχὰ καὶ εὐδαια μέρη.

Ἰνδοὺς συνήντων ὀλιγίστους ἡ διό-λου εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς χώρας, τὴν ὁποῖαν κατέκλυζον ἄλλοτε αἱ φυλαί, αἱ ἀνήκουσαι εἰς τὴν φυλὴν τῶν «Ἀν-θρώπων τοῦ Μέσου» ἡ ὁποία σχεδὸν ἐ-ξέλειψε σήμερον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς και-ρὸν διήρχετο καμμία οἰκογένεια, διευ-θυνομένη πρὸς τὴν νοτιοδυτικὴν ἀκτὴν, διὰ ν' ἐλθῇ κατὰ τὸ φθινόπωρον.

Ἀλλοτε πάλιν συνήντων, ἐρχομένων ἀντιθέτως, τίποτε πραγματευτὰς, οἱ ὁ-ποῖοι, ἀναχωρήσαντες ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ Γιουκῶν, διηρθύνοντο πρὸς τοὺς δι-αφόρους σταθμούς τῆς ῥωσσοαμερικανι-κῆς Ἑταιρίας.

Τὴν 13 Αὐγούστου ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία ἐφθασε πρὸς τὴν Νυκλακαγέττην, μικροῦ χωρίου ὀπέχοντος ἑκατὸν εἰκοσι λεύγας ἀπὸ τοῦ Γιουκῶν. Εἶνε καὶ τοῦτο ἐμπορικὸς σταθμὸς, ὅπου διενεργεῖται ἐμπόριον δερμάτων καὶ διφθερῶν. Ρῶσ-σοὶ ἔμποροι, ἐκ τῶν διαφόρων μερῶν τῆς Ἀσιατικῆς Ρωσίας καὶ τῆς Ἀλά-σκας ἐδῶ συναντῶνται, συναγωνιζόμενοι πρὸς τοὺς ἀγοραστὰς τῆς Ἑταιρίας τοῦ Οὐδωνίου Κόλπου. Ἡ Νυκλακα-γέττη λοιπὸν εἶνε κέντρον ἀρκετὰ συχνὰ ζόμενον, ἐδῶ δὲ φέρουν πρὸς πώλησιν καὶ οἱ ἰθαγενεῖς ὅσα δέρματα κατόρθω-σαν νὰ μαζεύσουν τὸν χειμῶνα.

Ἀπομακρυνθεὶς τοῦ ποταμοῦ, διὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς πολυαριθμούς ἐλιγμούς τοῦ ὁ Κασκαμπέλ τὸν ἐπλησίασε πάλιν παρὰ τὸ χωρίον τοῦτο, ἐκτισμένον ἐν

τῷ μέσῳ μικρῶν λόφων δεινροφύτων. Εὐλινεῖ τινες καλύβαι συνεσώρευοντο περὶ τὸ περιτείχισμα. Ρῶσσοι διεσχιζόν φλοισβίζοντες τὴν χλοερὰν πεδιάδα. Δύο ἢ τρία πλοίαρκα ἐστάθμευσαν παρὰ τὴν ὁχθὴν τοῦ Γιουκῶν. Τὸ σύνολον τοῦτο εὐηρέσκει τὸ βλέμμα καὶ ἐκάλει εἰς ἀνάπαυσιν. Οἱ Ἰνδοί, οἱ ὁποῖοι κατῴ-κουν εἰς τὰ περίεξ ἦσαν Τανκνάς, ἀνή-κοντες ὡς εἴπομεν, εἰς τὸν ὠραιότερον ἰθαγενῆ τύπον τῆς ἀρκτικής Ἀλάσκας.

Ὅσον ὥραϊον ἦτο τὸ μέρος, μόλις εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἐστάθμευσεν ἐδῶ ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία. Τόσον ἐ-κρίθη ἀρκετὸν διὰ τοὺς ἴππους, οἱ ὁποῖοι ἄλλως τε δὲν ἦσαν ἐξηντηλημένοι. Ὁ Κασκαμπέλ ἐπρωτίθετο νὰ σταθμεύσῃ ἐπὶ μακρότερον εἰς τὸ Νουλάτον, φρούριον ἀρκετὰ σημαντικὸν καὶ ἀρκετὰ πλούσιον εἰς εἶδη, ὅπου θὰ ἠδύνατο νὰ κάμῃ τὰς ἀναγκαίους προμηθείας διὰ τὸ τα-ξίδιον τῆς Σιβηρίας.

Εἶνε περιτὸν νὰ εἰπῶμεν ὅτι ὁ κύριος Σέργιος καὶ ὁ Γιάννης, ἐνίοτε συνοδευ-όμενοι, ὑπὸ τοῦ μικροῦ Ἀλέκου, δὲν παρημέλουν τὴν θήρην, ἐνῶ ἐταξίδευον. Ἦτο ἀφθονὸν τὸ κυνήγιον τῶν ταράν-δων καὶ τῶν ῥένων, οἱ ὁποῖοι διεσχιζόν τὴν πεδιάδα καὶ ἐκρύπτοντο εἰς τὰ δάση. Ὑπῆρχον ἐπίσης χῆνες, ξυλό-

κοταὶ ὑδρόβοιοι, ἀγρίοπαπιαὶ κτλ. Οἱ κυνηγοὶ μας ἐφόνευσαν μάλιστα καὶ με-ρικά ζεύγη ἐρωδιῶν, τὸ κρέας τῶν ὁποί-ων ὁμως δὲν φημίζεται ὡς ἐξαιρετος τροφή.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Ἰουλίου Βέρν

ΜΑΘΗΜΑ ΛΕΠΤΟΤΗΤΟΣ

Εἰς λεπτομερὲς προσεκλήθη εἰς μίαν οἰκίαν διὰ νὰ ἐπιδιορθώσῃ μερικά ἐπιπλα. Ἡ οἰκοδόσποινα, ἡ ὁποία ἔχει τὸ ἐ-λάττωμα νὰ ἐκλαμβάνῃ ὡς κλέπτην κά-θε ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζει, καλεῖ τὴν ὑπηρέτριάν της καὶ τὴ λέγει δυνάτῃ:

— Κατίνε, πάρε ἀπ' ἐδῶ τὸ κουτί αὐτὸ καὶ φύλαξέ το 'ς τὸ ἄλλο δωμάτιον καλὰ, γιὰτὶ ἔχει πολύτιμα πράγματα μέσα.

Δικαίως προσβληθεὶς ἀπὸ τὸν τρόπον αὐτὸν ὁ τίμιος ἐργάτης, βγάζει ἀμέσως ἀπὸ τὴν τσέπην του τὸ ὥρολόγι μὲ τὴν ἀλυσίδα του, τὸ δίδει εἰς τὸν μαθητὴν του καὶ τῷ λέγει ἐπίσης δυνάτῃ:

— Νικόλζε, πήγαίνε τα αὐτὰ 'ς τὴν γυ-ναῖκα μου νὰ μού τα φυλάξῃ. Φαίνεται ὅτι αὐτὸ τὸ σπῆτι δὲν εἶνε πολὺ ἀσφαλές.
ΦΑΙΔΑΝ

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

(ΔΥΟ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ)

Ἀγαπητὴ Μαρία μου,

Κατενθουσιασμένῃ σου στέλλω τὴν εἰκόνα μου 'ς τὸ φάκελλο κλεισμένην. Μοῦ λέγουν πως ἐπέτυχε καὶ πως πολὺ μου 'μοιάζει, ἀλλ' ὅμως, κι' ἂν ἀπέτυχε, καθόλου δὲν με νοιάζει, ἀρκεῖ πως ἔγιν' ἀφορμὴ 'ς τὸ νοῦ σου νὰ με φέρῃ. Ἀλήθεια τί θὰ κάμετε ἐσεῖς τὸ καλοκαίρι; Σκοπεύετε νὰ μείνετε καὶ πάλιν 'ς τὰς Ἀθήνας; Ἐμεῖς θὰ πᾶμε, φίλη μου, 'ς τὴν ἐξοχὴν τρεῖς μῆνας, νὰ ἰδῇς παιγνίδια καὶ φωνῆς καὶ γέλια καὶ κακιώματα καὶ τρέλλες κι' ἀγωνίσματα καὶ χίλια ἐφ' ἑαυτῶματα.

Πῶ, πῶ! τί ἔχει νὰ γενῇ! ὁ κόσμος θὰ τρομάξῃ! πρὸ πάντων δὲ τοῦ Νίκου μας τὸ ψαθωτὸ ἀμάξι αὐτὸ θὰ βοῇ τὴν τύχην του ἀπ' τὰ τρεχάματά μου. Ἦθελα, Μαριγούλα μου, νὰ σοῦ καὶ σὺ κοντὰ μου, νὰ ἰδῇς τὴν διασκέδασις 'ς τὴν ἐξοχὴν θὰ γένῃ. Σε χαιρετῶ καὶ σε φιλῶ — ἡ φίλη σου

Ἐλένη.

Ἀγαπητὴ Ἐλένη μου,

Μαζὶ μὲ τὸ φιλί σου ἔλαβα τὴν εἰκόνα σου καὶ τὴν ἐπιστολὴν σου. Θαρρῶ πως ἦτο περιττὸν νὰ στείλῃς τὴν εἰκόνα σου 'μοιάζουν περισσότερον τὰ λόγια σου καὶ μόνον, σου 'μοιάζει καὶ ἡ τρέλλα σου, καθὼς κ' ἡ ψυχαρία. Σε χαιρετῶ καὶ σε φιλῶ — ἡ φίλη σου

Μαρία.

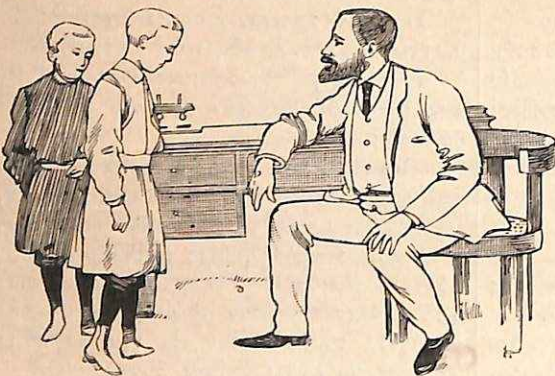
ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

“ΑΤΥΧΟ ΩΡΟΛΟΓΙ !,”

(Συνέχεια και τέλος· ἴδε σελ. 148)

Β’.

Παρήλθεν ένας μῆνας ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Ὁ μικρὸς βοσκὸς εἶχεν ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του, τὰ ὅποια ἐξετέλει μὲ τὴν προτέραν ἀκρίθειαν καὶ κανεὶς πλέον δὲν ἐσυλλογίζετο τὰ παθήματά του, ὅταν μίαν ἡμέραν ὁ κύριος

«Εκαμες, κύριε, μίαν πολὺ κακὴν πρᾶξιν καὶ θὰ τιμωρηθῇς ὅπως σοῦ πρέπει (Σελ. 156, στήλ. β’.)

Ἀγαθόνικος ἔλαβε μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπροσκαλοῦσε νὰ ὑπάγῃ νὰ περάσῃ δεκαπέντε ἡμέρας εἰς τὸ κτήμα του, μὲ τὸν Γιαννάκην τὸν μεγαλύτερόν του υἱόν.

Ὁ κύριος Ἀγαθόνικος ἀπεφάνισεν νὰ ποδεχθῇ τὴν πρόσκλησιν μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ. Δηλαδή νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ πάρῃ καὶ τὸν Γιαννάκην. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο δὲν ἐπῆγαινε τόσῳ καλὰ εἰς τὸ Σχολεῖον ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ πατήρ του δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ μαθήματα. Δι’ αὐτὸ δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ τὸν πάρῃ μαζί του εἰς τὴν ἐξοχὴν. Δυστυχῶς ὁμοῦς ὁ Γιαννάκης ἔμαθεν ὅτι ὁ θεὸς του [τὸν εἶχε προσκαλέσῃ καὶ ἐκεῖνον. Ἐλυπήθη πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ πατρὸς του καὶ τὸ χειρότερον, ἐθύμωσεν ἐναντίον του !

Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὁ κύριος Ἀγαθόνικος εἶπεν εἰς τὴν ὑπηρέτριαν:

«Νὰ ἔχῃς τὸν νοῦν σου, Μαργαρώ, νὰ μ’ ἐξυπνήσῃς αὐριο τὸ πρωὶ ἑστὰς πέντε. Τὸ τραῖνο φεύγει ἑστὰς ἕξ καὶ εἴκοσι, ὥστε μόνον μία ὥρα καὶ ἓνα τέταρτον μοῦ μένει γιὰ νὰ ἐνδυθῶ, νὰ προγευματίσω καὶ νὰ πάγω εἰς τὸ Σταθμό.

— Νὰ εἰσθε ἡσυχος, κύριε. Ἡ καμαρά μου εἶνε κοντὰ ἑστὴν τραπεζαρία. Θαφῆσω τὴν πόρτα ἀνοικτὴ καὶ ὁ βοσκὸς θὰ μ’ ἐξυπνήσῃ.»

Τὸ πρωὶ ἡ Μαργαρώ ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ κυρίου τῆς, εἰσῆλθε δειλὰ εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ εἶπε μὲ ἀπελπισίαν.

«Εἶνε ἕξ καὶ δέκα !

— Ἐξ καὶ δέκα ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Ἀγαθόνικος. Ἀλλοίμονον ! Ποῦ νὰ προφθάσω τώρα τὸ τραῖνο τῶν ἕξ καὶ εἴκοσι ! Πρέπει νὰ φύγω μὲ τὸ βραδυόν.

— Δὲν πταίω ἐγώ, κύριε ! εἶπεν ἡ Μαργαρώ. Ὁ βοσκὸς δὲν ἐπαιξε. Τὸ ὥρολόγι εἶνε πάλι χαλασμένο.»

Ὁ κύριος Ἀγαθόνικος ἔτρεξεν εὐθὺς εἰς τὴν τραπεζαρίαν καὶ εἶδεν ὅτι ἡ ὑπηρέτρια ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Ἀνέβη ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν καὶ παρατήρησε μ’ ἐκπληξίν του ὅτι ἡ θυρίς τοῦ μηχανισμοῦ δὲν ἦτο καλὰ κλεισμένη.

«Κάποιος ἐπέαρε τὸ ὥρολόγι !» εἶπε.

Ἐκύτταξε καλλίτερα καὶ εὗρε μέσα εἰς τὸ ἐρμαράκι ἓνα σουγιᾶν. Τὸν ἐγνώριζε ἦτο τοῦ Γιαννάκη. Χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε, τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν τσέπην του καὶ ἐφώνησε τοὺς υἱούς του.

«Γεωργάκη, εἶπε, ἐσὺ πάλι ἐχάλασες αὐτὸ τὸ ὥρολόγι ;

— Ὁχι, πατέρα, ἐγώ. Μοῦ ἐκόστισε ἐκεῖνό που ἔπαθα τὴν πρώτην φορὰ καὶ δὲν το ξαναπειράζω.

— Ἐσὺ, Γιαννάκη ;

Ὁ Γιαννάκης εἶχεν ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ το ἀρνηθῇ, ἀλλὰ δὲν ἦτο συνειθισμένος νὰ λέγῃ ψεύματα καὶ τὸ βλέμμα τοῦ πατέρα του τὸν κατετύραξε.

Ὁ κύριος Ἀγαθόνικος ἐξηκολούθησε μὲ περισσοτέραν αὐστηρότητα:

— Ἐσὺ ἐχάλασες τὸ ὥρολόγι καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις: ἐξέχασες μέσα τὸ σουγιᾶ σου.

— Ἀ, γι’ αὐτὸ λοιπὸν γῆρας τὸ βράδυ, ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρώ, ὁ κύριος Γιαννάκης μοῦ εἶπε: «Μαργαρώ δὲν θὰ ξυπνήσῃς τὸν μπαμπά καὶ ὁ μπαμπὰς δὲν θὰ προφθάσῃ τὸ τραῖνο !»

Ἐγὼ ἔλεγα πῶς ἀστυεύεται ! μὰ βλέπω...

Ὁ Γιαννάκης ἔγινε κόκκινος σὰν παπαρῶνα.

«Εκαμες, κύριε, μίαν πολὺ κακὴν πρᾶξιν καὶ θὰ τιμωρηθῇς ὅπως σοῦ πρέπει τῷ εἶπεν ὁ πατέρας του. Θὰ πληρώσῃς ἀπὸ τὸν κουμπαραῖ σου τὸ ὥρολογιο πού θὰ το διορθώσῃ. Εἶχα σκοπὸ νὰ σας πάρω καὶ τοὺς δυο εἰς τοῦ θείου σας μεθαύριον τὰς ἑορτάς.

— Δὲν σκέπτεσαι καλὰ, Γιαννάκη μου!

ἀλλὰ σὺ τότε θὰ μείνῃς εἰς τὸ σπίτι καὶ θὰ πάρω μόνον τὸν Γεωργάκη.»

Ὁ κύριος Ἀγαθόνικος ἀνεχώρησε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καὶ ἐπανῆλθε μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας.

Συνωμίζει μὲ τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν διηγείτο πῶς ἐπέρασεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ὁ Γιαννάκης.

«Καλημέρα, πατέρα, εἶπε.

— Καλημέρα, παιδί μου. Τὶ σοβαρότης εἶνε αὕτη ;

— Πατέρα, ἔχω κάτι νὰ σε παρακαλέσω.

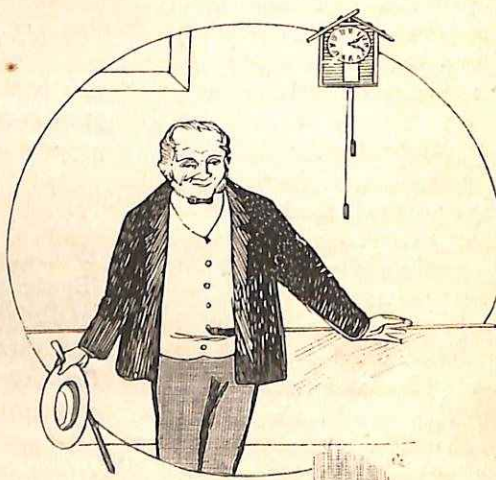
— Τί, παρακαλῶ ;

— Ἐτέ πῶς θὰ με βάλετε ἑστὸ Σχολεῖο ἐσωτερικὸ ἅμα γίνω δεκατριῶν ἐτῶν. Πολὺ καλὰ λοιπὸν ἐγὼ θὰ σας παρακαλέσω πολὺ πολὺ νὰ με βάλετε ἀπο τώρα.

— Ἀλήθεια ; εἶπεν ὁ κύριος Ἀγαθόνικος. Καὶ γιατί ;

— Γιατί... γιατί αὐτὸ μάρεσει καλλίτερα.

— Δὲν μου λὲς τίποτε μ’ αὐτὸ ! ὑπέλαθεν ὁ κύριος Ἀγαθόνικος. Ἐσὺ δὲν εἶχες καμμία ἐπιθυμίαν νὰ σε βάλω ἐσωτερικὸ μετὰ τρία ἔτη, καὶ θέλεις νὰ σε βάλω ἀπὸ τώρα ; Κάποια ἄλλη σοβαρὰ αἰτία εἶνε πού σε ἔκαμε νὰ μεταβάλλῃς γνώμην τόσον ἀποτομῶς. Θὰ μοῦ πῆς πρῶτα αὐτὴν τὴν αἰτίαν, καὶ ἂν τὴν εὕρω εὐλογον, τότε μάλιστα, θὰ κάμω τὸ θέλημά σου.

— Πατέρα, εἶπεν ὁ Γιαννάκης μετὰ βίας συγκρατῶν τὰ δάκρυά του· θέλω νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι γιατί βλέπω...

— Τί βλέπεις ;

— Βλέπω ὅτι δὲν μ’ ἀγαπᾶτε ὅσῳ τὸν... Γεωργάκη !

Καὶ ὁ Γιαννάκης, ἀφ’ οὗ ἐκραγούδαί του, ὁ Γιαννάκης μοῦ θὰ συλλογίζεται, εἶμαι βέβαιος, ὅτι οἱ γονεῖς του τὸν ἀγαποῦν μὲ ὅλην τὴν καρδίαν καὶ ὅτι, ἂν τὸν τιμωροῦν καμμίαν φορὰν, τὸ κάμνουν διὰ τὸ καλὸν του.»

Ἡ μητέρα του τὸν εὗρε πλησίον τῆς σιγᾶς καὶ τὸν ἐκάθισεν εἰς τὰ γόνατά της· ὁ πατέρας του τὸν ἐπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἠρώτησε μὲ γλυκύτητα.

«Τί σε κάμνει νὰ σκέπτεσαι ἔτσι, παιδί μου ;

— Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ὥρολογίου, ἀπήντησεν ὁ Γιαννάκης: Καὶ ἐγὼ καὶ ὁ Γεωργάκης ἐκάμαμε τὸ ἴδιο λάθος· καὶ ἐνῶ ἐγὼ ἐτιμωρήθηκα τόσον αὐστηρῶς, ἐκεῖνον μὲν τὸν ἐμαλώσατε.

— Δὲν σκέπτεσαι καλὰ, Γιαννάκη μου!

ΜΑΜΜΑ ! ΜΑΜΜΑ !

«Μαμμά, δέσε μου τὸ παπούτσι μου! Μαμμά, φτειάσε ἓνα φουστάνι τῆς κούκλας μου ! Μαμμά, κόψε μου ἓνα ἀνθρωπάκο ἀπὸ χαρτί ! Μαμμά, φίλησέ μου τὸ δάκτυλό πού το μάγκωσα ἑστὴν πόρτα ! Μαμμά, δέσε μου τὸ μαντίλι σου! Μαμμά, διάβασε μου μὴν ἱστορίαν !»

Ὁλην τὴν ἡμέραν αὐτὸ ἀκούει κανεὶς εἰς τὸ δωμάτιον τῶν παιδιῶν. Καὶ ἂν ἡ μαμμά δὲν κάμῃ γρήγορα ὅ,τι τῆς ζητοῦν, ἀμέσως μούτρα, δυσκρέσκεια, κλάμματα. Μήπως ἡ μαμμάδες δὲν ἔγιναν ἐπιτήδες γιὰ τὰ παιδιά των ; Ἀκούεις ἐκεῖ ! Ἡ κούκλα δὲν ἔχει νὰ κάμῃ χωρίς φουστάνι, ὁ Γιαννάκης ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην ἐνὸς ἀνθρωπάκου γιὰ τὸ χάρτινο σπίτι τοῦ ἡ Κικῆ δὲν ἔχει νὰ διακόψῃ τὸ παίγνιδι τῆς, διὰ νὰ δέσῃ τὸ παπούτσι τῆς. Ἡ μαμμά ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ διαβάσῃ ἡσυχᾶ· εἶνε κουρασμένη καὶ ἤλπιζε ὅτι θὰ νεπαύετο ὀλίγον σήμερον, πού δὲν ἔχει νὰ ὑπάγῃ ἔξω. Ἀλλὰ νὰ, τὰ παιδιά ξαναρχίζουν:

«Μαμμά, δὲν ἔχω μολύδι νὰ ζωγραφίσω !

— Τὸ ἔχασες ; δὲν ἔχω ἄλλο νὰ σε δώσω, Γιαννάκη μου.

— Μὰ πού θέλω, μαμμά ; Μάρεσει νὰ ζωγραφίσω.

— Τί νὰ σε κάμω ; Χρώματα ἔχεις.

Χρωμάτισε αὐτὰ που ἐζωγράφισες μὲ τὸ μολύδι.

Τοῦ ἀρέσει αὕτη ἡ ἰδέα τοῦ Γιαννάκη καὶ σπαίρνει γιὰ ἓνα ἄλλο. Ἀλλὰ νὰ, ἔφθασαν ἡ Πιπίτσα καὶ ὁ Ντῖνος:

«Μαμμά, πέρασέ μου τὴν βελόνα μου!

— Μαμμά, κάμε μου ἓνα καμταίκι !

Ἡ μαμμά ἀφίνει πάλιν τὸ βιβλίον τῆς, περνᾷ τὴν βελόνα καὶ ἀρχίζει τὸ ἐργόχειρον τῆς Πιπίτσας. Ὑστερα δίνει ἓνα σπαγάκι εἰς τὸ ραβδί πού τῆς ἔφερε ὁ Ντῖνος. Δόξα σοι ὁ Θεός ! Τὰ παιδιά ἡσύχασαν· ἡ μαμμά ξαναπέρνει τὸ βιβλίον τῆς. Ἐξάφνα ἀκούονται φωνές :

«Μοῦ ἔχυσε τὸ νερό μου !

— Μαμμά, ἔλα ἐδῶ ! τρέξε ! Τὸ νερὸ χύνεται !»

Καὶ ἡ Κικὴ φωνάζει δυνατώτερα:

«Μοῦ ἔβρεξες τὸ φόρεμα τῆς κούκλας μου! Κακέ, θὰ το πῶ τῆς μαμμάς!

Ἡ μαμμά σηκώνεται, σκουπίζει τὰ

«Μαμμά ! Μαμμά ! Μαμμά ! Μαμμά !»

πράσινα. Τὰ ποδιὰ αὐτὰ ἀρχίζουν εὐθὺς ἀπὸ τὸ λαιμό, ὥστε κορμὸς δὲν ὑπάρχει καὶ ἔγινε κάποια οἰκονομία ἑστὸ χρώμα... Ὁ Γιαννάκης ὑπερηφάνευσται διὰ τὸ ἔργον του.

«Μαμμά ! Μαμμά ! κύτταξε τὸ στρατιώτη μου. Δὲν εἶνε ὠραίος !

Ἡ μαμμά χαμογελᾷ. Δὲν θέλει νὰ πογοητεύσῃ τὸν μικρὸν ζωγράφον που δείχνει τόσον ζῆλον.

«Τὰ χρώματα εἶνε πολὺ ζωηρά, τῷ λέγει. Ἀλλ’ ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σου. θὰ ἀντέγραφον ἓνα στρατιώτην ἀπὸ καμμίαν εἰκόνα ἢ κανένα ἀπὸ τοὺς μολυβένιους σου στρατιώτας. Εἶνε τὸ καλλίτερον μέσον διὰ νὰ μάθῃς νὰ ζωγραφίζῃς στρατιώτας.»

Ἐρχεται ὕστερα ἡ Πιπίτσα.

«Μαμμά, ἐτελείωσα τὸ φουστάνι τῆς κούκλας μου. Καλὸ εἶνε ;

— Μὰ, κορίτσι μου, ἐσὺ ἔρραφες καὶ ἀπὸ κάτω τὰ μανίκια. Πῶς θὰ περνᾷ ἡ κούκλα τὰ χερίτς τῆς ;

Ἡ Πιπίτσα εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ φόρεμά τῆς δὲν εἶχε καμμίαν ἑλλειψιν καὶ τῆς κακοφαίνεται πού ἀκούει αὐτὰ.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Παιδάκια που σπουδάζουνε σπουδαῖον νὰ γενοῦνε, ἡσυχῶς ἡσυχῶς πλάγιαζοῦνε, ἡσυχῶς ἡσυχῶς ξυπνοῦνε. Καιροὺς που δὲν ταιριάζουνε παιχνίδια δὲν ζητοῦνε, μόν’ γράφουν καὶ διαβάζουνε καὶ γνῶσεις ἀποκοτῶνε.

[Ἐκ τῶν τοῦ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ]

«Διόρθωσέ μου το, σὲ παρακαλῶ, μαμάκα! Βαρυέμαι νὰ ξαναρχίσω. Ἐσὺ θὰ κάμης γρηγορώτερα ἀπὸ ἐμένα.»

Καὶ ἰδοὺ πῶς, τὴν ὥρην τοῦ γεύματος, ἡ καίμενη ἡ μαμάκα δὲν εἶχε διαβάσῃ οὔτε τρεῖς σελίδας ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς καὶ τῆς ἐπονέουσε τὸ κεφάλι.

Ἄ, πολὺ ἄσχημα κάμνουν τὰ παιδιὰ τῆς νὰ τὴν βασανίζουν ἔτσι! Ψέμματα;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΥΓΙΕΙΑ ΚΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Πρῶτον ἔρχομαι νὰ σας εὐχαριστήσω, —καὶ αὐτὴν τὴν ἰδέαν, βλέπετε, εἶμαι εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ το κάμω ὁ ἴδιος, —διὰ τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἐδείξατε ὅλοι καὶ ὅλαι, ὅταν ἐμάθετε, ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τῆς καλῆς μας Μάρθας, ὅτι ἤμουν ἀσθενής. Ἐπωφελοῦμαι μάλιστ' αὐτῆς τῆς εὐκαιρίας νὰ σας ἐκφράσω ἅπασι διὰ παντὸς τὴν εὐγνωμοσύνην μου καὶ διὰ τὰς πολλὰς κολακευτικὰς φράσεις, τὰς ὁποίας μεταχειρίσθε, ὡς αἰετὶ γράφετε περὶ ἐμοῦ πρὸς τὴν Διάπλασιν διὰ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν εἰς κάθε περίστασιν μοῦ φανερόνυτε καὶ ἡ ὁποία τόσον μ' ἐνθαρρύνει καὶ μ' ἐνισχύει εἰς τὸ ἔργον μου!

Πόσον εὐτυχὴς εἶνε ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦν, ἀλλὰ —σκέπτομαι τώρα, καὶ μὲ πόσα καθήκοντά του ἐπιβαρύνει αὐτὴ ἡ ἀγάπη τῶν ἄλλων! Καθένας σας ἂς συλλογισθῇ τὸν ἑαυτὸν του. Σὰς ἀγαποῦν οἱ γονεῖς σας, οἱ πάπποι σας, αἱ μάμαι σας, τὰ δέξια σας, οἱ θεοὶ σας, αἱ θεαὶ σας, τὰ ἐξοδελφία σας, οἱ φίλοι σας, οἱ διδάσκαλοί σας, ἡ Διάπλασις, ὁ Φαίδων... Τί πλήθος ἀπὸ ἀγαπῶντας καὶ ἀπὸ ἀγαπωμένων! Πόσον πρέπει νὰ εἴσθε καλοὶ, διὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήτε ὅλους αὐτοὺς, πόσον πρέπει νὰ προσέχετε τὸν ἑαυτὸν σας διὰ νὰ μὴ τοὺς στενοχωρῆτε, νὰ μὴ τοὺς ἀνησυχῆτε, νὰ μὴ τοὺς λυπῆτε... Δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ εἴσθε ἐπιμελεῖς καὶ φρόνιμοι καὶ ἀγαθοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι. Πρέπει νὰ εἴσθε φαιδροὶ καὶ ζωηροὶ καὶ ὑγιεῖς. Ἡ παραμικρὰ ἀδιαθεσία, τὸ παραμικρὸν νέφος λύπης καὶ ἀνορεξίας, ἐμβάλλει εἰς μεγάλην καὶ βασανιστικὴν ἀνησυχίαν ὅλους, ὅσοι σὰς ἀγαποῦν. Θὰ σας ἐρωτῶν εἰς κάθε στιγμήν πῶς εἴσθε, πῶς αἰσθάνεσθε, τί ἔχετε, τί θέλετε... Ἡ ἀγάπη τῶν θὰ κάμνη τὸν φόβον τῶν ἀκόμῃ μεγαλύτερον, αὐτοὶ θὰ ὑποφέρουν περισσότερον ἀπὸ σὰς καὶ δὲν θὰ ἡσυχάζουν, δὲν θὰ φαιδρύνονται, δὲν θὰ εἶνε εὐτυχεῖς, παρὰ μόνον ὅταν σὰς ἴδουν καὶ πάλιν φαιδρὸς καὶ ζωηρούς, ὅταν σὰς ἀκούσουν νὰ εἰπῇτε ὅτι δὲν

ἔχετε πλέον τίποτε. Ἐκαὶ το εἰξεύρετε λοιπὸν ὅτι δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ἀσθενῆτε; Μάλιστα! διότι δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ βασανίζετε καθ' οἷονδήποτε τρόπον καὶ εἰς οἷονδήποτε βαθμὸν τοὺς ἄλλους καὶ μάλιστα ἐκείνους πού σας ἀγαποῦν.

Μαντεύω τὴν ἀντίρρησίν σας. Θὰ μοῦ εἰπῇτε: Μὰ εἶνε 'ς τὸ χέρι μας νὰ μὴ ἀσθενώμεν; Σεῖς, κύριε Φαίδων, τὸ ἡθέλατε ποὺ ἀρρωστήσατε καὶ παρημέλησατε τὰ καθήκοντά σας ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα καὶ ἐβάλατε εἰς κόπον τὴν Μάρθαν καὶ μας ἐπροξενήσατε τόσην λύπην καὶ ἀνησυχίαν;

Ἄ, ὦχι! Δὲν ἔχετε δίκαιον, μικροὶ μου. Τὰς περισσοτέρας φορές ἀρρωσταίνομεν ἀπὸ ἰδικὴν μας ὑπατιότητα, ἀπὸ ἰδικὴν μας ἀπειθειν τὴν ἀπροσεξίαν. Νά, ἐγὼ π. χ. πῶς ἀρρώστησα: Ἐπῆγα μίαν ἡμέραν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως, ἰδρωμένος ἀπὸ τὸν δρόμον, καὶ χωρὶς νὰ το ἐννοήσω, ἐκάθησα μετὰ δύο ἀνοικτῶν παραθύρων.

Εἶνε βέβαιον αὐτοῦ ποὺ κάθεσθε καὶ θὰ κρυώσετε, μοῦ εἶπεν ἡ Μάρθα μὲ τὴν γερωντικὴν τῆς πείραν. Σηκώθητε ἀπ' ἐκεῖ.

— Ἄ μὲν! Δὲν αἰσθάνομαι τίποτε... δὲν φουᾶ διόλου! εἶπα.

Ἡ Μάρθα δὲν ἐπίστευσε καὶ δὲν ἐπέμεινε. Καὶ ὅμως, νὰ σας ἐξομολογήθῃ; Ἐλεγα ψεύματα. Αἰσθανόμουν ἓνα ἐλαφρὸν καὶ ὑπόψυχρον ἀεράκι ποὺ ἐδρόσισε τὴν ἰδρωμένην μου ῥάχιν... Τὸ εὐρισκα τόσον εὐχάριστον! Ἐπειτα ἐβαρυνόμην νὰ διακώψω τὴν ἀνάπαυσίν μου καὶ νὰλλάξω θέσιν. Ὑστερ' ἀπ' ὀλίγον τὸ ἀεράκι ἐγίνε δυνατότερον. Τότε ἐσηκώθηκα καὶ ἐκάθησα ἄλλοῦ. Ἀλλ' ἦτο πλέον ἄργα. Καὶ ἐπλήρωσα τὸ λάθος μου, τὴν στιγμὴν μου ἐκείνην νωθρότητα, μὲ ἀσθενεῖαν τεσσάρων ἡμερῶν.

Ἄν σας ἐρωτήσω τώρα καὶ σὰς εἰλικρινῶς, δὲν ἔχετε νὰ εἰπῇτε πολλὰ παραδείγματα τέτοια ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σας; Πόσες φορές ἐπροκαλέσατε καὶ ἐδεινώσατε μόνοι σας τὴν ἀσθενεῖάν σας! Πόσες φορές ἤπιατε νερὸ ἰδρωμένον, παρὰ τὴν ῥητὴν ἀπογορευσιν τῶν γονέων σας, πόσες φερές ἐξετέθητε εἰς τὸν ἀέρα, πόσες φορές ἐβαρεθῆκατε νὰ πάρετε ἢ νὰ φορέσετε τὸ ἐπανωφόρι σας, πόσες φορές δὲν ἐπήρατε τὸ ἱατρικὸν σας, πόσες φορές ἐφάγατε κρυφὰ πρᾶγμα ἀπηγορευμένον, πόσες φορές δὲν ἠκούθησατε τὴν παραγγελίαν τοῦ ἱατροῦ... Ἄ! χαμογελάτε!... Βλέπετε λοιπὸν ὅτι τὰς περισσοτέρας φορές εἶνε 'ς τὸ χέρι μας νὰ μὴ ἀρρωσταίνωμεν, ἢ τοῦλάχιστον νὰ γινώμεθα γρηγορώτερας καλά; Βλέπετε πῶς ἐνδίδοντες εἰς τὰ γούστα καὶ εἰς τὰς ὁρέξεις τῆς στιγμῆς, θυσιάζοντες τὸ μέγα συμ-

φέρον εἰς τὸ μικρὸν, γινώμεθα αἰτία νὰ βλάψωμεν τὸν ἑαυτὸν μας, νὰ νηυσυχώμεν καὶ νὰ λυπήσωμεν τοὺς ἄλλους;

Ὅτι ἡ ὑγεία εἶνε τὸ πολυτιμώτερον ἀγαθόν, ἀρκεῖ νὰ μας πείσῃ ἡ παραμικροτέρα ἀσθενεία. Ἡ ἐλαφροτέρα ἀδιαθεσία. Ὑπάρχει ἀπλούστερον πρᾶγμα ἀπὸ τὸ συνάχι; Καὶ ὅμως ἐνθυμηθῆτε πόσον εἴμεθα ἄσχημα, ὅταν εἴμεθα συνχωρῶμεν. Οὔτε γεῦσιν αἰσθανόμεθα, οὔτε ὄσφρην. Ἐν γένει ἡ αἰσθησίς μας εἶνε ἀμβλεῖα καὶ τὸ βάρος ποὺ ἔχομεν εἰς τὴν κεφαλὴν, μὰς ἀφαιρεῖ ὅλην τὴν ζωηρότητα, δὲν μας ἀφίνει νὰ πολεύσωμεν τίποτε, μὰς ἀποξενώνει σχεδὸν ἀπὸ τὸν κόσμον. Εἴμεθα δύστροποι, δύσθυμοι δὲν εἰμποροῦμεν νὰ ἐργασθώμεν, δὲν εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν τίποτε καὶ τί ἔχομεν; ἔνα συνάχι! Ἄ, εἶνε πολὺ τιμὸν πρᾶγμα ἡ ὑγεία! Πρέπει νὰ τὴν προσέχωμεν πολὺ-πολὺ καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μας καὶ διὰ τοὺς ἄλλους. Καὶ ὁ καλλίτερος τρόπος εἶνε νὰ κολοῦθωμεν κατὰ γράμμα τὰς συμβουλὰς τῶν μεγαλητέρων.

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 149]

— Θὰ φύγω, Δέα, εἶπεν ὁ Φίλιππος ἐν μέσῳ λυγμῶν θὰ φύγω μακρὰ... πολὺ μακρὰ... καὶ ὅταν δὲν θὰ εἶμαι ἐδῶ, ποῖος θὰ περιποιῇται τὸν τάφο τῆς θείας μου;

— Ἐγὼ, Φίλιππε, σοὺ το ὑπόσχομαι θὰ ἐργάωμαι ἐδῶ κάπου κάπου νὰ προσεύχωμαι. Θὰ φέρω ἄνθη, τὴν ἀνοιξὶ θὰ φυτεύσω ἄλλα. Ἡ Κελίνα θὰ με βοηθῇ. Θὰ τὸν περιποιούμεθα καὶ οἱ δύο μας πολὺ καλὰ τὸν τάφον, καὶ ὅταν θὰ γυρίσης θὰ τὸν εὖρης πολὺ ὠραῖόν τερον.

— ὦ, Δέα, ἂν ἤξευρες πόσον λυποῦμαι ποὺ θὰ φύγω! Ἀγαπῶ πολὺ τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Ἐνσορτ. Ἀλλὰ πῶς λυποῦμαι ποὺ θὰ σ' ἀφήσω, ποὺ θὰ φάγω μόνάχη ἐδῶ τὴ θεία μου! Ὅχι, δὲν θέλω νὰ φύγω! δὲν θέλω νὰ φύγω...

— Ὅχι, Φίλιππε, πρέπει νὰ φύγης, ἀφοῦ θέλουν νὰ σε πάρουν μαζὶ τῶν. Ἡ Κελίνα λέγει ὅτι αὐτὸ θὰ εἶνε γιὰ καλὸ σου. Καὶ ἐγὼ λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν θὰ εἴσαι περὶ ἐδῶ. Ἀλλ' ἀδιάφορον! Πρέπει νὰ φύγῃς! Φθάνει μόνον νὰ ἐπιστρέψῃς ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ πάτερ-Ἰωσήφ. Τώρα ποὺ ἐφυτεύθησαν ὅλα τὰ ἄνθη—προσέθεσε,—πᾶμε 'ς τὸ ἐκκλησάκι νὰ κάμωμε μαζὶ μὴ προσευχῇ.

Καὶ διηυθύνθησαν ἀμφοτέρωτεροι πρὸς τὸ μικρὸν οἰκοδόμημα, τὸ κεκαλυμμένον ὑπὸ

κισσοῦ καὶ ὑψούμενον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ νεκροταφείου· κρατοῦμενοι δὲ ἐκ τῆς χειρὸς ἐγονάτισαν μ' εὐλάβειαν.

Ἐνθ' ἡ Δέα, ὡς ἐν ἐκστάσει μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑψωμένους πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐψιθύριζε τὴν προσευχὴν τῆς, ἀντὶς φῶτός, εἰσδύουσα διὰ τῶν χρωματιστῶν ὑαλοπινάκων τοῦ ναυδρίου, ἐσχημάτιζε περὶ τὴν ξανθὴν κεφαλὴν τῆς κορασίδος αἰγλήν χρυσὴν καὶ τὴν ἐπαρουσίαζεν ὁμοίαν πρὸς τὸς εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἐκύτταζιν γύρω. Εἰς αὐτὴν τὴν στάσιν, περικυκλωμένην ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ ἐκείνου φωτός, θὰ τὴν ἐνεθυμεῖτο εἰς τὸ ἐξῆς ὁ Φίλιππος, ὅταν θὰ εὐρίσκετο μακρὰν τῆς, πολὺ μακρὰν τῆς...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Ο ΧΑΡΙΣΜΟΣ

Τὰ πάντα ἦσαν ἐτοιμα διὰ τὴν ἀναχώρησιν. Ὅλα οἰκονομήθησαν, ὅλοι οἱ δυσκολίαι κατενικήθησαν. Μία ἐξ αὐτῶν ἦτο καὶ ἡ ἐπιμονή, μεθ' ἧς ἤρνετο ὁ Φίλιππος νὰ χωρισθῇ τῶν πρᾶγματων, τὰ ὁποῖα ἀνήκον εἰς τὴν Ἀντωνίαν, δηλαδὴ τοῦ σκύλου, τῆς γάτας καὶ τῶν ἐξ ὀρνιθίων, τὰ ὁποῖα εἶχε φέρῃ εἰς τὸ ἐργαστήριον ὁ Λίλυβελ. Ἐν τούτοις ὁ κύριος Ἐνσορτ κατῴρθωσε νὰ πείσῃ τὸν Φίλιππον νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν φύλαξίν των εἰς τὴν Δέαν. Οὕτως ὁ Λίλυβελ ἐπεγορησθῇ καὶ πάλιν νὰ τα μετακομίση. Τὸ κοράσιόν τα παρέλαβε μετὰ χαρὰς καὶ ὑπεσχέθη νὰ τα περιποιῇται ὅσον καὶ τὸν Χόμον.

Ἡ λύσις αὐτὴ ἱκανοποιεῖ ὅλους. Καὶ ὁ Φίλιππος ἐχαίρετο ἐμπιστευόμενος τὰ ἀγαπητὰ του ζῶα καὶ τὴν Δέαν, καὶ ἡ Δέα ἦτο εὐτυχὴς, δυναμένη νὰ κάμῃ κατὰ ὑπὲρ τοῦ Φίλιππου. Τοῦτο θὰ συνέσφιγγεν ἔτι μᾶλλον τοὺς φιλικούς των δεσμούς—ἀρκεῖ μόνον νὰ ἦτο μὲ τὴν γνώμην αὐτὴν καὶ ὁ Χόμος, καὶ νὰ ἤθελε νὰ κάμῃ συντροφίαν εἰρηνικὴν μὲ τὰ ζῶα τῆς Ἀντωνίας, προπάντων μὲ τὴν Λιλίαν καὶ μὲ τὸν Βώβ.

— Καμμιά φορὰ ζηλεύει, εἶπεν ἡ Δέα πρὸς τὸν Φίλιππον· ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶνε φρόνιμος καὶ εὐγενής. Ξεύρει ὅτι τὸ γατάκι καὶ τὸ σκυλάκι εἶνε δικά σου, καὶ ἐπειδὴ σε ἀγαπᾷ, δὲν θὰ θελήσῃ νὰ τα πειράξῃ.

Ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς ἱματιοθήκης, τὸ ὁποῖον ἐπίσης μετεκόμισεν ὁ Φίλιππος ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς θείας του, ἡ κυρία Ἐνσορτ τὸν ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ, χωρὶς νὰ πληγώσῃ τὴν εὐαισθησίαν του, ὅτι τὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα ἐφοροῦσεν ἕως τώρα δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ τῷ χρησιμεύσουν: ὅτι ἦσαν πολὺ ἐλαφρὰ διὰ τὸ κλίμα τῆς χώρας, ὅπου ἀπευθύνει τὸν λόγον, προσπαθεῖ νὰ εἶνε μεμετρημένη, σχεδὸν τυπικὴ ἐρυθρίαν καὶ συστέλλεται.

Δώση ἀπὸ τώρα εἰς τὸν Λίλυβελ. Ὁ Φίλιππος δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ πεισθῇ· ἤξευρεν ὅτι τὸ δῶρον αὐτὸ θὰ ἡυχρίσται τὴν Κελίαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ὠφελεῖ τὸς καὶ τὸς χάριτας. Ἐπειτα, μεθ' ὅλα του τὰ ἐλαττώματα, ἡγάπα τὸν Λίλυβελ. Ὡστε τὸ δέμα τῶν φορεμάτων ὅπως ἦτο παρεδῶθ' εἰς τὸν ἀραπάκον, ὁ ὁποῖος τὸ ἐβάλεν εἰς τὸ κεφάλι του καὶ το ἀπεκόμισε μεθ' ὅσης χαρὰς καὶ ὑπερηφανεῖας ἀπεκόμιζε καὶ νικητῆς τὰ ἔπλα καὶ τὰ ἐνδύματα φονευθέντος ἐχθροῦ.

Ἦδη οἱ ταξιδιωταὶ εἶνε συνηθροισμένοι εἰς τὸ ἐργαστήριον, γυμνὸν ὅλων του τῶν ἐπιπλῶν· ἔστηρμένον τῆς χάριτος, τὴν ὁποίαν προσέδιδον εἰς αὐτὸ οἱ κομποὶ του στολισμοί. Ὁμοιάζουν μὲ προσκυνητάς, ἐτοιμαζομένους ναψηφῆσουν τὰς δυσχερείας μακροῦ καὶ ἐπιπόνου ταξιδίου. Ὁ κύριος Ἐνσορτ πηγαινοέρχεται ἐν ταρχῇ· ἡ κυρία Ἐνσορτ φαίνεται κουρασμένη, καταβεβλημένη. Τόσον αἱ ἐτοιμασίαι, ὅσον καὶ αἱ συγκινήσεις τῶν τελευταίων ἡμερῶν, τὰς ὁποίας ἐπροκάλεσεν ἡ περὶ τοῦ Φίλιππου ἀποφασίς, τὴν ἐξήντησαν. Ὁ Φίλιππος μὲ τὰ νέα του φορέματα, ἀσυγκρίτως πλουσιότερα ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐφόρει συνήθως, ἐπειδὴ δὲν τα εἶχε συνειθισθῇ ἀκόμῃ, ἠσθάνετο κάποιαν στενοχωρίαν. Ποῦ τὰ καθημερινὰ του ἐνδύματα, τὰ ἐλαφρὰ, μὲ τὰ ὁποῖα ἦτο τόσον εὐκίνητος καὶ ζωηρός! Καὶ ἡ Δέα εἶνε ἐκεῖ ἤλθεν ἀπὸ τὸ πρῶτον, διότι τὴν προσέκαλεσεν ἡ Κυρία Ἐνσορτ νὰ μείνῃ μετὰ τῆς τελευταίας στιγμῆς καὶ μάλιστ' αὐτὴ νὰ ὑπάγῃ μαζὶ τῶν μὲ τὴν ἄμαξαν μέχρι τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ. Τὸ κοράσιον ἐδέχθη τοῦτο μετὰ προθυμίας· ἦτο ἐν μέσῳ διὰ νὰ διέλθῃ ἀκόμῃ μερικὰς στιγμὰς πλησίον τοῦ Φίλιππου. Λυπεῖται παρὰ πολὺ ποὺ θὰ τὸν χωρισθῇ καὶ ἡ καρδία τῆς εἶνε βεβαρυμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα θέλει νὰ χύσῃ καὶ νὰ ξεθυμάνῃ. Ἀλλὰ κρατεῖ ὅσον ἡμπορεῖ τὴν ἐκρηξίν τῆς λύπης τῆς συλλογιζομένη ὅτι εἶνε πρὸς τὸ καλὸν τοῦ φίλου τῆς ὁ χωρισμός. Κάθηται πλησίον τοῦ εἰς ἓνα κιβώτιον, ἀποτελοῦν μέρος τῶν ἀποσκευῶν τοῦ ταξιδίου. Εἶνε ὡρὰ καὶ τεταραγμένη. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κυττάζει τὸν Φίλιππον μ' ἐκφρασίν ὑπερηφανεῖς συγχρόνως καὶ δυσχερεῖας. Δὲν τὴ φαίνεται πλέον ὁ ἴδιος Φίλιππος, μὲ τὴν ἐνδυμασίαν ἐκείνην τὴν καινουργὴν καὶ τόσον δι' αὐτὴν παραδόξον δὲν αἰσθάνεται πλέον μαζὶ τοῦ τῆς ἰδίας ἐλευθερίας καὶ δὲν τῷ ὁμιλεῖ μὲ ὁσην ἄλλοτε οἰκειότητα. Ὅσας τῷ ἀπευθύνει τὸν λόγον, προσπαθεῖ νὰ εἶνε μεμετρημένη, σχεδὸν τυπικὴ ἐρυθρίαν καὶ συστέλλεται.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΚΑΙ ΑΙ ΡΙΖΑΙ

Μετὰ προθυμίας, τιμώσης αὐτοὺς, ἔσπευσαν οἱ ἀναγνώσται τῆς Διαπλάσεως νὰ στείλουν τὸ ζητηθὲν ἐπιμύθιον τοῦ ὠραίου μύθου τοῦ Κριλῶφ «Τὰ Φύλλα καὶ αἱ Ρίζαι» (βλέπε σελ. 119).

Τὸ εὐχάριστον εἶνε, καὶ τοῦτο τιμᾷ ἐξῆς τὴν εὐφυΐαν τῶν μικρῶν μας φίλων, —ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς διαγωνισθέντας ἐνεβάρυναν καὶ ἐνύησαν εἰς τὴν ἐντέλειαν τὴν ἑνοίαν τοῦ μύθου, τὸ κοινωνικὸν διδάγμα τὸ ὁποῖον ἐκρύπτετο ὑπὸ τὸ χάριεν διηγηματικὸν τοῦ διασημοῦ ρώσου μυθοποιοῦ. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ μὴ δυνήθέντες νὰ εὕρουν τὸ ἀκριβὲς ἐπιμύθιον, ἔστειλαν πολλὰ ὠραία καὶ εὐρυεῖς ἀπαντήσεις, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ δημοσιεύσωμεν ἐδῶ δύο, τὰς καλλιτέρας:

«Πολλοὶ στοχάζονται τὸν ἑαυτὸν των μέγαν καὶ περιφρονοῦσιν ἐκείνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐξαρτᾶται ἡ ὑπαρξὶς των».

Ἀριάνη Μ. Κούππα

Τὸ φύλλο εἶνε ἡ εὐμορφία ποὺ 'ς τὸ κορμὶ ἀνθίζει· ἡ ρίζα εἶνε ἡ ἀρετὴ ποὺ τὴν ψυχὴν στολίζει, ἡ θεὰ καλωσύνη.

Σὰν φύλλο ἂν τὴν εὐμορφίαν ὁ χρόνος τὴν μαραΐνῃ, Μὰ σὰν τὴν ρίζαν ἀμάραντη ἡ ἀρετὴ ἀπομένει, ἀμάραντη καὶ ἐκείνη!

Ἑλληνὶς Καλλιτέχνης

Ἀκριβῆ καὶ πλήρη καὶ καλῶς διατυπωμένα ἐπιμύθια μὰς ἔστειλαν οἱ ἑξῆς: Χρυσὴ Ἀμμοῦνιά, Πελαργός, Μαθαρίος Δρόμος, Συριαὴ Σφίγξ, Τίχ-Τάχ, Δάρρη, Ἀττικὴ Νύξ, Ἀττικὸς Οὐρανός, Δὸν Κιχώτης, Χρυσάετος.

Ἐκ τῶν ἐπιμυθίων τούτων, τὰ ὁποῖα λέγουν τὰ ἴδια πράγματα μὲ μικρὰς διαφορὰς, δημοσιεύσωμεν τὸ κατωτέρω, τὸ ὁποῖον εἶνε καλλιτέρες ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα διατυπωμένον:

«Δὲν πρέπει οἱ πλούσιοι νὰ περιφρονοῦν τοὺς πτωχοὺς, οἱ ὁποῖοι εἶνε καταδικασμένοι νὰ ζῶσιν εἰς πενιχρὰς καλύβας, ἐνθ' ἐκείνοι κατοικοῦν ὠραίας καὶ ὑψηλὰς οἰκίας» διότι χωρὶς τοὺς πτωχοὺς αὐτοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται καὶ καλλιεργοῦν τὴν γῆν διὰ νὰ τρεφώμεθα, ὅλοι θὰ πεθάνησκομεν τῆς πείνης».

Χρυσὴ Ἀμμοῦνιά.

Βραβεύομεν λοιπὸν τὴν Χρυσὴν Ἀμμοῦνιαν καὶ ἐπαινοῦμεν τοὺς ἀνωτέρω ἀναφερομένους.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς: Ὁ Διδάσκαλος.— Πές μου σὺ, Παυλάκη, διπλὸν ἐπὶ διπλὸν πόσα κάμνουν; Ὁ Παυλάκης.—... Ὁ Διδάσκαλος.— Ἀποκρίσου λοιπὸν! Ὁ Παυλάκης.— Δάσκαλε, ἐξέλασα τὴν ἀριθμητικὴν μου... 'ς τὸ σπίτι.

Εὐαγγέλιον τοῦ Μελὶ Δ. Γιαννιῶ

Ὁ Μιμῆς κλαίει.

— Τί ἔχεις, παιδί μου;

— Μαμά, τὸ γάλα μου ἐκρῶσε.

— Πιέ το ἔτσι, γιὰτὶ δὲν ἔχω τώρα φωτιά νὰ σ' το ζεστάνω.

— Ἐ, τότε βάλ' μου λίγο πιπέρι!

Εὐαγγέλιον τοῦ Χιονισμένου Τυμφορτωτοῦ

Τὸ νεώτατον βιβλίον

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ἵτοι μονόλογοι διάλογοι καὶ δραματῖα
δι' ἐφορὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν
Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Γραφείου τῆς «Διαπλάσεως».

Τιμᾶται φράγκα 2

ΑΔΑΛΟΓΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Σ' ἐφαίδρυναν λοιπόν, *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου*, οἱ στίχοι διὰ τῶν ὁποίων ὁ Σουρῆς ἀνήγειρε τὴν ἔκδοσιν τοῦ *Παιδικῷ Θεάτρῳ*; Ἄς φαιδρυνθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι μου, ὅσοι δὲν ἀνέγνωσαν τὸν «*Ρωμῆον*» τοῦ παρελθόντος Σαββάτου. Ἰδοὺ τί ἔγραφε:

Τῶν «*Παιδῶν ἡ Διάπλασις*» τὸ περιοδικόν, Ἐξέδωκε τὸ *Θεάτρον* τὸ μάλα *Παιδικόν*. Κ' αὐτὸ τὸ χρησιμώτατον κ' ἐπέρτατον βιβλίον Συνέγραψε Γρηγόριος Ξενόπουλος ὁ πᾶν, Πρὸς χρῆσιν ὁλῶν τῶν μικρῶν καὶ ὁλῶν τῶν [Σχολείων]

Κ' ἡ γλῶσσα καθενὸς παιδιοῦ θὰ γίνεταί ῥοδάνι.

Ἄ, *Χαλασμέ Κόσμου*. ὅ, τί ἄλλο θέλεις, ἀλλὰ γραμματόσημα δὲν ἔχω νὰ σου στείλω. Μοῦ τὰ πέρνουν ὅλα αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία. Ἄν εἴχες μάλιστα νὰ μου στείλῃς μερικὰ θὰ με ὑπεχρέωνες. Θέλω κ' ἐγὼ νὰ κάμω μίαν σειρὰν ἐκ τῶν Ἀναμνηστικῶν καὶ δὲν τὸ κατορθώνω.

Πετὰ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἡ ἀγαπητῆ μου *Θέτις*, διότι κατάρθωσεν νὰ μου κάμῃ μίαν νέαν φίλην, μίαν νέαν συνδρομητρίαν. Μοῦ γράφει ὅτι εἶνε χαριτωμένο καὶ πολὺ ἔξυπνο κοριτσάκι, μόλις ὀκτὼ ἐτῶν. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, *Θέτις*, ποὺ τόσον μ' ἀγαπᾷς καὶ τὸ ἀποκινεῖς, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μου φιλήσῃς τὴν *Μαργαρίταν* καὶ νὰ τῇ εἰπῇς νὰ μου γράφῃ καὶ αὐτὴ. Σοῦ ἔστειλα τὸ «*Παιδικὸν Θεάτρον*».

Μὴ διστάζῃς νὰ λέγῃς, *Χρυσάδε*, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον νομίζεις ὅτι εἶνε ὀρθόν. Αἱ παρατηρήσεις σου ἦσαν ὀρθοτάται. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ!... τὰ λάθῃ εἶνε διὰ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ὁ Ἀνανίας; βλέπεις, ἄνθρωπος εἶνε... Νὰ μου φιλήσῃς γλυκὰ τοὺς ἀδελφούς σου.

Ἐγὼ—μοῦ γράφει ἡ χαριτωμένη *Μαργαρίτα*,—ἡ ἀδελφὴ μου, ἡ μικρὰ ἀνεψιὸς μου καὶ αἱ ἐξαδέλφαι μου ἔχαλάσασκεν τοῦτον τὸν μῆνα δύο ζεύγη ὑποδήματα μὲ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας. Τὶ κρίμα νὰ μὴν ἤμεθα ἀγῶρια, θὰ ἐτιμούσαμεν τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν ἄλλην τετραετίαν (τί λόγος!). Σοῦ τὰ γράφω αὐτὰ διὰ νὰ εἰπῇς τοῦ κ. Φαίδωνος, ὅτι ὄχι μόνον τὰ ἀγῶρια, ἀλλὰ καὶ τὰ κοριτσάκια ἔχουν ἐνθουσιασθῇ μὲ τοὺς ἀγῶνας. Τὰ εἶπα, φιλήσῃς μου, τοῦ κ. Φαίδωνος, ὁ ὁποῖός σε συγχαίρει. Ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμεν τί λέγει καὶ ὁ πατέρας σου, ποῦ χαλάς τόσο παπούτσι.

Με πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν ἔκθεσιν σου, *Ἐλικοινιάς Παρθένε*. Παρατηρῶ ὅτι ὅσον πηγαίνεις, προσδεύεις. Ἡ «*Μαραθώνιος νίκη*» ἦτο ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα ἀπὸ τὰς ἐκθέσεις πού μου ἔστειλεις ἄλλοτε. Τὸ τέλος μάλιστά μ' ἐνθουσίασε πολὺ. Σὲ συγχαίρω. Ἀλλὰ διατὶ θέλεις νὰλλάξῃς ψευδώνυμον; Ἄφησέ το αὐτὸ πού εἶνε τόσον ὀρεῖον!

Ἀργότερα θὰ ἀρχίσω πάλιν νὰ δημοσιεύω κινεζικοὺς συνδιασμούς, *Τζα-Τακ*, ἀλλὰ μὴ μου στείλῃς διότι ἔχω ἀρκετούς. Μελέτα διὰ νὰ φανῇς ἀσπροπρόσωπος ἐνώπιον τῶν τρομερῶν καὶ φοβερῶν αὐτῶν *Ἐπιθεωρητῶν*. Ἄ, θὰ εἶνε πολὺ αὐστηροὶ καὶ νὰ τὴν ἱερέως, ἔχω θετικὰς πληροφορίες.

Ὁ Κομφορτίκις στέλλει πολλὰ χαιρετίσματα

εἰς τὸν *Δὸρ-Κιχῶτην*, τὸν ὁποῖον, λέγει, νομίζει διὰ γνῶρις. Κ' ἐρωτᾷ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ μάθῃ τὸν ὄνομά του, διὰ νὰ τὸν γνωρίσῃ καλλιτερά.

Σὲ συγχαίρω, *Κολοσσὲ τῆς Ῥόδου*, διὰ τὰς ἀθλητικὰς σου προόδους. Γυμνάσου, παιδί μου. γυμνάσου, ἀφ' οὗ τόσον σ' ἐνθαρρύνουν οἱ εἰδήμονες. Φαντάζεσαι πόσον ἀγαλλίασιν θὰ οἰσθανθῶ ἂν ποτε δοξασθῇ τὸ ὄνομά σου...

Ἀκουσε λοιπόν, *Ἡρώϊκῃ Πάρρα*, τί μου γράφει ἡ *Κερκυραϊκὴ Μέλισσα*: «Σὰς παρακαλῶ προσέτι νὰ εἰπῇς εἰς τὴν *Ἡρ. Πάρραν*, ὅτι ἂν αὐτὴ εἰσεύρῃ τὴν ἐνδομυσίαν μου, ἐγὼ, ἂν δὲν σφάλω, εἰσεύρω τὸ ὄνομά της. (Δὲν το εἰσεύρεις ὅμως, *Κερκυραϊκὴ Μέλισσα*, δὲν εἶνε αὐτὸ πού μου γράφεις). Ἡ ἐνδομυσία μου πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἦτο τοιαύτη. Τώρα δὲ τελευταίως εἶχα μίαν μ ἄ γ ι α ν, ἡ ὁποία εἰς τὸ στήθος εἶχε σύμπλεγμα δύο ἀγκυρῶν, καὶ τὰς καθημερινὰς ναυτικάς μπλὲ χωρὶς καμμίαν ἄγκυραν. Τὰς δὲ ἐφορὰς καὶ Κυριακάς, ἀπὸ τῆς Ἀναλήψεως, φέρω τὴν ἑξῆς ἐνδομυσίαν: Ἴον ὑποδήματα κίτρινα. βαθέα. 2ον πανταλόνιον μπλὲ καὶ αὐτὸ βαθύ. 3ον μ ἄ γ ι α ν μπλὲ καὶ αὐτὴν βαθεῖαν μὲ τὰς λέξεις: DOBRHAN RTYC(;) 4ον Πῖλον ψιθινόν = τρίτατον. Εἰς τὸ θέλω τώρα, *Ἡρώϊκῃ Πάρρα*!

Μὴ ἔχῃς καμμίαν ἀνυσηλίαν, *Φοῖβε Ἀπολλων*, ὁ Ἀνανίας σε ἐσυγχώρησεν, ὅπως καὶ ὅλους ὅσοι τὸν ἤσαν ἄσχημον. Ἄ, δὲν δίδει αὐτοὺς σημασίαν εἰς τὴν σωματικὴν ωραιότητα καὶ δι' αὐτὸ ἔχει τὴν μακροθυμίαν νὰ συγχωρῇ καὶ νὰ γελᾷ.

Ἀνδρέα *Κολιολέξην*, ὁ *Φοῖβος Ἀπόλλων* δὲ συγχαίρει διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου εἰς τὸν 44ον Διαγωνισμόν καὶ διὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς εἰκόνης σου. Μάθε το.

Ἡ *Χρυσὴ Ἀμμουδιά*, ἡ ὁποία εἶνε ξετρελλὰ μὲν τὸ «*Παιδικὸν Θεάτρον*» καὶ προπάντων μὲ τὸ «*Καινούργιον Φόρεμα*» μὲ παρακαλεῖ νὰ διαβιθῶς τοὺς ἀσπασμούς της εἰς τὴν *Ἑλινίδα Καλλιτέχνην* καὶ εἰς τὴν *Ἀττικὴν Νύκτα*, ἐρωτᾷ δὲ τὴν *Ομυρεῖαδα*, ἂν, τώρα ποῦ θάλλάξῃ ψευδώνυμον, εἴμπορεῖ νὰ της εἰπῇ τὸν ὄνομά της ἢ τοὺς ἀρχικάς της.

Νὰ μου φιλήσῃς τὸν *Χρυσὸν Στάχυν*. Με δὴν μου τὴν καρδιά σε συγχαίρω διὰ τὸ διηγηματάκι πού μου ἔστειλεις, *Μιλτιάδην Δ. Γιαννιέ*. Ἡ διήγησις εἶνε πολὺ ἀφελῆς, ἡ γλῶσσα πολὺ φυσικὴ. Εὖγε, παιδί μου, θὰ γράψῃς ὥραϊα πράγματα μίαν ἡμέραν καὶ ποῖος τὸ ἔξυρει, — εἴμπορεῖ νὰ γίνῃς καὶ συνεργάτης μου. Ἀλλὰ τώρα ἀκόμη ὄχι, εἶνε ἐνωρίς. Ἐξώρυστον εἶχαν τὰ φυλλάδια μου κατὰ τὴν πρώτην περίοδον· τώρα ὅμως, ἀφ' οὗ ἤρχισε ἡ δευτέρα περίοδος, ἀπὸ τοῦ 1894 ὁλοκλήρως καὶ ἐντελῶς, ἐκδίδονται χωρὶς ἐξώφυλλον.

Ἄ, Μοῦ ἐφάνη παράξενον — γράφει ἡ *Ἀττικὴ Νύξ*, — νὰ ζητῇ ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου* νὰ μάθῃ ποία εἶμαι. Καλέ, ποῦ ἤκουσθῃ νὰ μὴ γνωρίξῃ ἡ *Ἀηδὼν* τὴν *Νύκτα*; Ἐγὼ τὴν γνωρίζω πολὺ καλὰ καὶ τὴν ἀγαπᾷ πολὺ πολὺ, διότι κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τῆς μονοτονίας καὶ ἡρέμου πορείας μου, ἤκουσα καὶ ἐθαύμασα τὴν θείαν φωνὴν της καὶ μου ἐφαίδρυνε τὴν μελογυλικὴν μου σιγὴν, ἰδίως ὅταν δὲν εἶχα σύντροφον τὴν γλυκερίαν μου *Σελήνην*. Ὡς πρὸς τὴν διαμονὴν μου, ποία ἄλλη δύναται νὰ εἶνε ἡ διαμονὴ τῆς *Ἀττικῆς Νυκτός* εἰμὴ ἡ *Ἀττικὴ* καὶ αἱ θελκτικαὶ μᾶς Ἀθήναι.

Ἡ *Μουχο Ἀεράκι*, ἔχει ἀντασπασμούς ἀπὸ τὴν *Ἀττικὴν Νύκτα*.

Ἐδίδασκα μὲ χαρὰν τὸ χαριτωμένο σου γραμματάκι, *Ἀνδρεῖε Στρατιῶτα*. Κράτησε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον. εἰς πλεον ἐλευθέρων μέχρις οὗ εἶχεν ἕνας ἄλλος πολὺ ἀγαπητὸς μου φίλος· ἀλλ' αὐτοὺς τώρα ἐμεγάλωσα καὶ παρεχώρησε τὴν θέσιν του εἰς τὴν ἀδελφὴν σου *Φίλιππον Χελιδόνα*. Ἐσὺ λοιπὸν τὸν διαδέχεσαι, νέε *Ἀνδρεῖε Στρατιῶτα*. Νὰ μου γράφῃς συχνὰ καὶ νὰ μου στείλλῃς ἀπὸ ὅλα,

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 25 Ἰουνίου 1896

263 Λεξιγράφος.

Ἐπὶ μέγας βασιλεὺς. Τὸ ἡμισὺ μου πόλις, τὸ δ' ἄλλο ἡμισὺ μου εἶνε καὶ πάλιν ὄνομα μονάρχου ἐπιστήμου, καθ' οὗ τὸ πάλαι ἐνέσκηψε ἀτυχιῶν πανώλης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνης.

264 Στοιχειώδεις.

Εἶμαι νῆσος μακρὰ καὶ στενὴ καὶ ἐνὸς εἶμαι ἐγὼ ζωντανὴ καὶ ἐλευθέρως ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τρέχω ἀλλὰ ζῶντας κατοίκους δὲν ἔχω.

Ἄν σφοδρὰ τῶν κυμάτων ὁρμή, πάρῃ τὰ κέρα μου μὴ φοβοῦ, μή, θ' ἀπομείνῃ τὶ λέγον τὴν ἥτο ὅπερ πρότερον ζῶν ἐκινεῖτο.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φοῖβου Ἀπολλωνος.

265. Κλειμακωτόν.

+ + + + + Νάντικασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νάναγινώσκειται εἰς τὸ ἀριστερὸν σκέλος τὸ ὄνομα ἰσθμοῦ, εἰς τὸ δεξιὸν πτηνοῦ, εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα ἐπίρρημα, εἰς τὴν μεσαίαν ἡπειρος καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην μουσικὸν ὄργανον.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Φλογ. Ακτίδος τοῦ Σουλίου.

266 Πρόδληγμα.

— Πόσα ζεύγη περιστέρια ἔχετε τώρα: ἡρώτησε τὸν Νῆκον ὁ θεὸς του.

— Εἶχαν πενταπλῆσιασθῇ, ἀλλὰ αὐτὸν τὸν μῆνα ἐσφάξαμε δώδεκα ζευγάρια καὶ μᾶς ἔμειναν πλὴν ὅσα μοῦ εἶχате δώτη.

— Πόσα ζεύγη τῶν εἶχε δώσῃ;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Οὐκασιελίου Κρόνου.

267-268. Μεταμορφώσεις.

1. Τὸ ἄλλας δι' 7 μεταμορφ νὰ γίνῃ *χίων*.
2. Ὁ κύων δι' 6 μεταμορφ νὰ γίνῃ *ἔππος*.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑπταέρου.

269-272. Μαγικὸν γράμμα.

Δ' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδιγῆτος γράμματος, ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μετὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις: Ἄριος, αἶμα, πῖθος, μωρὰ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μουσίου Σκεθολά.

273-278. Σύνθεσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ γράμματα τῶν κάτωθι δώδεκα λέξεων, ἀνὰ δύο λαμβανόμενων, σχηματίσων ἐξ κύρια δυνάμει:

Ὀλκας, ἴον, ὀθρ, ἄκοσμα, γρύλος, οὐκ, ἐάν, μέλος, ὀλην, κριός, ἀνά, κρανία.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Χρυσάδε.

279. Κρυπτογραφικόν.

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. = Πόλις Ἀσιατικὴ.
2, 8, 4, 6. = μέρος νοσηρόν.
3, 4, 1, 7. = δένδρον.
4, 3, 7, 6, 1, 6. = αἰσθησις.
5, 1, 4, 6. = πρόσωπον προσφιλές.
6, 7, 8, 7, 10, 1, 6. = νῆσος.
7, 8, 8, 4, 6. = ἀνθρωπύημα.
8, 5, 3, 7. = ὄργανον μουσικόν.
9, 3, 7. = θεός.
10, 9, 8, 4, 6. = νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀναικτοκάρου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 28-30 Μαρτίου 1896

167 Ἀρῆς, 168. Ἐστᾶλη ἰστίαι. — 169. Ἀρῆς.

170. Α Δ Η. — 171. Δαλαμανίρα.

Ε Α Δ — 172-176 Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων α καὶ ι.

αἱ δὲ σχηματίζονται λέξεις εἶνε: Ἀλκαῖος, καρῶς, μεσαῖος, αὐλῆκος.

παλαῖω. — 177 — 180. 1. Ροδανός. 2. Τάμεσις. 3. Δουναῖος. 4. Ἀεῖος. — 181 — 185.

1. Ὀνος, 2. Πόρος, 3. Ὀρος. 4. (Ἄκυροι). 5. Νότος.